

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: D. D. N.**, zastoupen JUDr. Gustavem Valenzem, advokátem, se sídlem Božkovská 15, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3591/VL - 18 - 05 - 2004 ze dne 11. 1. 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 65 Az 14/2005 - 24 ze dne 1. 3. 2006,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a ani na něj nebyly vztaženy překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel sám žádné argumenty, proč by měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost považovat za přijatelnou, nepřednesl. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k hodnocení přijatelnosti z hlediska výše naznačených kritérií na základě skutečností zřejmých z kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a namítá, že rozsudek krajského soudu je stížen nezákonností spočívající v nesprávném posouzení otázky překážek vycestování soudem, jakož i vadou řízení spočívající v tom, že správní orgán při svém rozhodnutí vyšel z neúplně zjištěného skutkového stavu a že nesprávně posoudil právní otázku.

V jednotlivostech stěžovatel nesouhlasí s tím, že by u jeho osoby nebyly dány překážky vycestování dle § 91 zákona o azylu, neboť ilegální opuštění vlasti je dle platného trestního zákona ve vlasti původu stěžovatele trestné. Žalovanému pak vytýká, že žádným způsobem neověřoval jeho tvrzení, že ve své vlasti vydával nezávislé noviny.

Ve vztahu k tvrzení stěžovatele, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou směřující proti posouzení existence či neexistence překážek vycestování správním orgánem může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou aplikace § 91 zákona o azylu se zabýval obsáhle již ve své předchozí rozhodovací činnosti. S ohledem na námitku rozsahu a způsobu posouzení existence překážek vycestování krajským soudem je možno odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2004, č. j. 6 Azs 47/2003 - 100, www.nssoud.cz. K argumentaci stěžovatele, že správní orgán neověřoval jeho tvrzení týkající se vydávání novin ve Vietnamské socialistické republice, lze upozornit na to, že v řízení před žalovaným stěžovatel toliko vypověděl, že tiskoviny za peněžní odměnu distribuoval na území České republiky a že jednou dovezl balík do Vietnamu, přičemž o jejich vydávání na území Vietnamské socialistické republiky a o problémech s tím souvisejícími problémy se zmínil poprvé až v řízení před soudem. Správní orgán tak z povahy věci nemohl ověřovat

neexistující informace. S ohledem na ta skutková tvrzení, která stěžovatel uplatnil v řízení před krajským soudem a před žalovaným a ve vztahu ke kasační námitce vůči rozsahu zjišťování rozhodných skutečností a rozsahu dokazování odkazuje Nejvyšší správní soud zejména na svůj rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41 (www.nssoud.cz), v němž se k ní zásadním způsobem vyjádřil. Podle tohoto rozsudku má správní orgán povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 cit. zákona jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou zamítne. Nedojde-li k zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné ve lhůtě do třiceti dnů od zahájení správního řízení, vydá rozhodnutí podle § 12 s dalšími akcesorickými výroky, tj. existencí překážky vycestování. To ovšem neznamená a z žádného ustanovení zákona tak nelze dovodit, že by správnímu orgánu za této situace vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené proto dospěl k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

